

бинация? — питалъ Ботйовъ докторътъ, — гениална идея, нали? — Ч. нѣмалъ нищо противъ „гениалната иде“. Прѣди да дойде редъ да ловятъ плячката обаче, нашитѣ хора рѣшили да излѣзатъ на прѣдварителна „рекогносцировка“: убийство ще се крои, или трѣбва да се пипа здравата, или никакъ не се подхваща!... Една прѣкрасна зимна заранъ, тримата „другари“ нарамили пушки, нахлули въ острова, и се раздѣлили на три въ три посоки. За поразия, отсрѣща се задалъ нѣкакъвъ „влѣкъ“, който Ч. побързалъ да тракулне съ първия гърмежъ: ще се върнатъ въ града и ще се „похвалятъ“ поне на интелигенцията, че тѣ сж „голѣми ловци“ — „вълци“ трѣпчатъ. За щастие или нещастие, тѣкмо Ч. тичалъ къмъ падналата „жертва“, срѣщу му се озжбилъ единъ влахъ-чобанинъ, който ронилъ горчиви сълзи надъ убитото си куче. Тѣсенъ щѣлъ да се види Чобанову островътъ, ако зачулитѣ гърмежа „другари“ не му се притекли на помощъ.

Но работата съ въображаемия „влѣкъ“ не се свършила съ малката разправия въ полето: аферата била принесена прѣдъ Исмаилския трибуналъ, който уловилъ хайката за пеша. Убийството на едно овчарско куче е равносилно съ убийство на човѣкъ — ето защо, убиецътъ трѣбвало да тегли ишкинътъ на влашката юриспруденция.

Съзаклятниците били поставени на тѣсно!

— Ами сега, плахо питалъ Ч. — оплѣскахме я: отиде и служба, отиде и дѣло, отиде ти и всичко по дяволитѣ, за едно краставо куче.

— Азъ ще поема отговорността върху себе си — откъсналъ разговора Ботйовъ. Вмѣсто да осуетимъ плановѣтѣ си и да тегля каишътъ на глада, азъ ще влѣза въ прѣдварителния арестъ, като „убиецъ“, пакъ нататкъ ще я нагласимъ: дѣйствиувалъ съмъ за „самоотбрана“ противъ единъ звѣръ, приспалъ съмъ го